

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2010. évi november hó 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt **I.rendű vádlottás 3 társa** ellen indult büntetőügyben a Baranya Megyei Bíróság 12.B.337/2009/52. számú ítéletének I.rendűs II.rendű vádlottakra vonatkozó részét megváltoztatja és I.rendű vádlottbüntetését 400.000 (négy százezer) forint pénzmellékbüntetés kiszabásával súlyosbítja.

A pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni akként, hogy 10.000 (tízezer) forintonként egy-egy napi szabadságvesztést kell számítani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy annak meghozatalára helyesen a 2010. évi június hó 2. napján került sor.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I.rendű vádlottterhére, végrehajtandó börtönbüntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést. Az I.rendűs II.rendű vádlottvédője részben eltérő minősítésért, részben a büntetés enyhítéséért fellebbezett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartotta, és a I.rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján - a Be.348.§ (2) és 349.§ (1) bekezdésében írt korlátok között - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírált tehát nem terjedt ki I.rendű vádlottvonatkozásában az 5 rb. közokirattal visszaélés vétsége tekintetében hozott felmentő rendelkezésre, valamint III.r., IV.r. és V.r.vádlottra, akikkel szemben az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlottak védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. A rendkívül széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás során a tényállást részletesen, minden mozzanatra kiterjedően feltárta. Színvonalas indokolásában számot adott a feltárt adatok bizonyító erejéről, az egyes bizonyítékok elfogadásának és elvetésének okairól. Érvelése logikus, minden tekintetben meggyőző és helytálló volt.

Az elsőfokú bíróság a sértett I.rendű vádlottáltali bántalmazásával kapcsolatosan feltárt bizonyítékokat rendkívül igényesen elemezte, a vádlottak és a sértett vallomását egybevetette az egyéb bizonyítékokkal, mindenekelőtt az orvosszakértői véleménnyel. Kellő jelentőséget tulajdonított a külsérelmi nyomok hiányának is. Így megnyugtatóan tudott állást foglalni a bántalmazás módja és mértéke tekintetében is.

Megalapozott az elsőfokú bíróság tényállása arra nézve is, hogy I.rendű vádlottsemmit nem hozott el a sértett és lakótársai által közösen használt lakásból. Ebből következik, hogy **sértett1** bankkártyáját kizárólag a sértett szerezhette meg korábban. A bank 2008. augusztus 7-én küldte meg a kártyát (nyomozati iratok 422. oldal). **sértett1** pedig augusztus 27. napján érkezett haza Magyarországra és a következő napon már el is utazott. A sértett 2008. augusztus 28-án a reggeli óráktól I.rendűés II.rendű vádlottlakásán tartózkodott, I.rendű vádlottpedig 28-án délelőtt **sértett1** távozása után érkezett a lakásba. Ezekből az adatokból következik, hogy **sértett2** még 2008. augusztus 27-e előtt megszerezte **sértett1** bankkártyáját.

Az irányadó tényállásból - melyet sem a vád, sem a védelem nem támadott - az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett I.rendűés II.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségére és cselekményeik minősítése is mindenben megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az emberrablás büntettének elkövetési magatartása kettős, egyrészt másnak a személyi szabadságtól való megfosztásából; másrészt a személyi szabadságától megfosztott személy szabadon bocsátásának a követelés teljesítésétől függővé tételéből áll. Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy a fenti követelményeknek a jelen eljárásban elbírált cselekmény maradéktalanul megfelel, az emberrablás valamennyi tényállási eleme megvalósult. A sértettet személyi szabadságától erőszakkal, fenyegetéssel fosztották meg - **sértett2**-t I.rendű vádlottbántalmazta is -, illetve azt követően engedték csak el, hogy 150.000 forintot átadott nekik. A fogvatartás és követelés összefüggése nyilvánvaló, így nem helytálló az a védelmi érvelés, hogy a cselekmény minősítése során a két részmagatartást önállóan kellett volna értékelni.

Az a védelmi érvelés pedig, hogy I.rendű és II.rendű vádlottak magatartása az önkéntes elállás miatt korlátlan enyhítésre ad lehetőséget, megfontolást sem igényelt. I.rendű vádlott követelése kielégítést nyert, csak akkor engedte el a sértettet, amikor - ugyancsak bűncselekményt megvalósító magatartással - egy bankkártyáról pénzhez jutott, és azt I.rendű vádlottnak átadta. Ilyen körülmények között szóba sem kerülhet az önkéntes elállás, hiszen a sértett szabadon bocsátására a követelés teljesítését követően, vagyis a bűncselekmény befejezése után került sor.

A büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta, az csupán annyiban szorul pontosításra, hogy I.rendű vádlottesetében a visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő mivoltát kellett az előélet tekintetében súlyosító körülményként értékelni. A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a cselekmény indítékaira, az elkövetés körülményeire és módjára figyelemmel I.rendű vádlottal szemben nem indokolt végrehajtandó szabadságvesztés-büntetés kiszabása. Nem tévedett akkor sem, amikor a kiszabott szabadságvesztés-büntetés tartamát a törvényi minimumban állapította meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a közvetlen joghátrány nélküli felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés kiszabása nem elegendő a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési célok eléréséhez, ezért I.rendű vádlottat mellékbüntetésül a Btk.64.§ (1) és (2) bekezdése alapján pénzmellékbüntetésre ítélte, miután megfelelő vagyonnal és jövedelemmel rendelkezik.

A másodfokú bíróság az ügyész súlyosítást célzó fellebbezését csak ennyiben találta megalapozottnak, következésképpen nem volt alapos I.rendű vádlottvédőjének enyhítést célzó fellebbezése. A helyesen feltárt és megfelelően értékelt bűnösségi körülményekre figyelemmel nem látott lehetőséget II.rendű vádlottbüntetésének enyhítésére sem.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a büntetőjogi joghátrányok tekintetében megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen tüntette fel a 26. oldalon a határozat keltét, ténylegesen az ítélet 2010. június 2. napján került kihirdetésre. Ezt az elírást a másodfokú bíróság kijavította.

P é c s, 2010. november 12.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Baranya Megyei Bíróság 12.B.337/2009/52. számú ítéletének I.r. és II.r. vádlottakra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Bf.II.190/2010/7. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2010. évi november hó 12. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke